

Saa maa man vente, indtil Øjeblikket er belejligt. Andet er der ikke at gøre ved den Ting. Jeg ser, som sagt, at man i Stedet for at hilse Planen om et nyt Marinehospital med Glæde fra visse Sider søger at spænde Ben derfor og det paa en Maade, som jeg egentlig synes er ret usømmelig. For nogle ganske faa Dage siden læste jeg en Artikel i Berlingske Tidende med Overskriften: Et Varsko i sidste Øjeblik, en Artikel, der var skrevet af forhenværende Stabslæge i Hæren, Meyer, og hvori der blandt andet stod, at Driften af Marinehospitalet vil blive urimelig dyr. Forholdet er nu det, at der angaaende dette Marinehospital har været nedsat en Kommission af Marinens sagkyndige. Jeg har selv haft den Ære at være Medlem af denne Kommission og tror at turde sige, at den har anstillet meget grundige Undersøgelser. Kommissionen har siddet i om trent 2 Aar, og den har i de mindste Enkeltheder udregnet, hvad Driften af et Marinehospital vilde komme til at koste; den har anstillet saadanne Detailberegninger, som jeg tror meget sjældent bliver anstillet i en Kommission, og disse Detailberegninger er blevet prøvet andre Steder. Dernæst har man undersøgt, hvad Driften koster ved store og smaa Hospitaler rundt omkring i Landet, og man er kommet til det Resultat, som jeg for øvrigt paa Forhaand næsten var sikker paa, man vilde komme til, at de smaa Hospitaler er fuldkommen saa billige at drive som de store. Jo flere Patienter man samler paa et Sted, desto dyrere bliver Driften af mange forskellige Grunde; det er jo ret naturligt, at hvor der er saa mange Patienter, er det vanskeligt at overse den hele Økonomi. Marinens Hospital er netop foreslaaet med den billigst mulige Drift for Øje. Økonomilokalerne skal ligge i Kælderen, og alting er beregnet paa at være saa billigt som muligt. Naar en sagkyndig Kommission altsaa har foretaget en saadan Undersøgelse og vil staa inde for, at denne Drift bliver saa billig som muligt, synes jeg, det er lige haardt nok, at Folk, som man i hvert Fald ikke kan se har undersøgt den Sag, og som ikke fører noget som helst Bevis, uden videre erklærer, at denne Drift bliver urimelig dyr. Jeg synes egentlig ikke, at en ansat Læge har Lov til at fremsætte en saadan Paastand uden at støtte den paa noget som helst. I det hele finder jeg, at man ikke har været forfærdelig kræsen i Valget af sine Midler for at forhindre denne Sags Ordning. Jeg skal slet ikke komme ind

paa de Angreb, som Arkitekt Ingemann og jeg personlig har været Genstand for; de Herrer har sikkert læst dem, thi jeg ved, at de er blevet sendt rundt til adskillige af Rigsdagens Medlemmer. Det skal jeg tage mig let. Men jeg synes ikke, man har Ret til at fremsætte saadanne Overdrivelser som dem, der er fremkommet i denne Sag, da det jo selvfølgelig i nogen Grad svækker Tilliden til slige Erklæringer og til Paalideligheden af, hvad der bliver sagt. Jeg skal f. Eks. anføre, at det i den Kommissionsbetænkning, som blev afgivet i Slutningen af forrige Aarhundrede angaaende Garnisonssygehuset, oplyses, at Garnisonssygehuset er indrettet i 1818 i de nuværende Bygninger, der allerede den Gang var 30—60 Aar gamle, ja en enkelt Bygning, nemlig Officerslasarettet, var 150 Aar gammel. Det er altsaa et Sted, hvor der i mange, mange Aar har ligget Bygninger. Nu fortælles det i en af disse Artikler, at Garnisonssygehuset er bygget paa en stinkende Kirkegaard, og at der, da man gravede et Hul der for nogle Aar siden, opstod en saadan Stank, at Beboerne maatte flygte over paa den anden Side af Gaden. Jeg vil spørge de Herrer: Synes De virkelig, at Læger kan være bekendt at lægge Navn til en saadan Udtalelse? Selv om det virkelig er rigtigt, at der har været Kirkegaard paa dette Sted, hvad der ikke en Gang er sikkert, her, hvor der har ligget Bygninger, som har været brugte til Hospital i næsten 100 Aar — det er ogsaa autentisk, at de samme Bygninger har været anvendte paa anden Maade i 30—60 Aar forinden —, tror saa de Herrer virkelig, at der ved Gravning af et Hul paa dette Sted kan opstaa en saadan Stank, at Beboerne maa flygte over paa den anden Side af Gaden? Jeg synes ikke, at man kan være bekendt som Læge at lægge Navn til en saadan Udtalelse. Det maa svække Tilliden til Paalideligheden af sagkyndige Erklæringer. Der er da fornuftigvis intet Menneske, som tror, at naar et Lig har ligget 150 Aar i en Grav, kan det have inficeret Jorden i en saadan Grad, at der ved Opgravning opstaa saa stærk en Stank, at Beboerne maa flygte over paa den anden Side af Gaden. Men det er endda kun Smaating; der er fremsat mange andre lignende Paastande: Jeg nævnede i mit forrige Foredrag om denne Sag, at man har fortalt om Patienterne med Angina, at det var noget almindeligt, at de fik Bylder i Halsen. Men samtidig paaviste jeg, at efter at man